

„MAGNIFICAT!“

DIEVO MOTINOS KOMANDOS

TURINYS

1. Įžanga	3
2. Pirmasis susitikimas “Mano siela šlovina Viešpatį“	5
3. Antrasis susitikimas „ Didžių dalykų padarė man Visagalis“	10
4. Trečias susitikimas “Jis parodo savo rankos galybę ir išsklaido išdidžios širdies žmones“	15
5. Ketvirtas susitikimas “Jis ištiesė pagalbos ranką savo tarnui Izraeliui, kad minėtų jo gailestingumą	19

1. IŽANGA

Magnificat nuo pat pradžių buvo Dievo Motinos komandų malda. Siūlome jums temą apie *Magnificat* iš keturių susitikimų – ji tiks užbaigti metus tiems, kurie dirbo su DMK įvadinėmis knygelėmis, arba bus pagalba komandai, norinčiai nagrinėti trumpą temą, arba galima gilinti žinias apie *Magnificat* per visus metus, padalijant kiekvieną skyrių perpus ir jį aptariant per du susitikimus.

Šią temą DMK piligrimystės į Lurdą proga 1988 m. parašė R. P. Olivier, po to ji buvo peržiūrėta komandos ir dabar siūlome *Magnificat* apmąstyti naujai.

Tema suskirstyta į keturias dalis – keturiems susitikimams ar daugiau, priklauso nuo jūsų komandos, ir gana tiksliai laikomasi *Magnificat* teksto.

Žinoma, negalime visko pasakyti nei apie paties teksto prasmę, nei apie jo taikymą. Neišvengiamai jau nuo pat pradžių tenka rinktis. Stengėmės pabrėžti tai, kas labiau susiję su komandų gyvenimu ir pačiu judėjimu. Šis rūpestis įkvėpė ir būdą, kaip aptarti keturias atskiras temas:

1. Biblinio teksto prasmė su (daugybe) jame slypinčios informacijos
2. Susitikimo maldos tekstas
3. Klausimai apmąstymui, taip pat klausimai susitikimui
4. Pagalba Pareigai prisėsti
5. Maldų tekstai...

Tai priklauso nuo kiekvieno (-os) nario (-ės), nuo porų ir nuo komandų – kad ši nuostabi padėkos ir vilties giesmė, taip ilgai palaikanti Bažnyčios malda, įkvėptų ir mūsų džiaugsmo, dėkingumo ir meilės pliūpsnį.

Magnificat Biblijoje

Magnificat mus pasiekia iš šv. Luko parašytos vaikystės Evangelijos. Trys pirmi šv. Luko evangelijos skyriai parašyti kitokiu stiliumi nei kitas tekstas, labiau archajišku – vadinama „semitizuota Septuagintos graikų kalba“. Dėl vaikystės Evangelijos galime manyti, kad autorius remiasi savo asmeniniu tyrimu, kaip pats rašo įžangoje: „Daugelis jau yra mėginę išdėstyti raštu pasakojimą apie buvusius pas mus įvykius, kaip mums perdavė nuo pradžios savo akimis mačiusieji ir buvusieji žodžio tarnai. Taip pat ir aš, rūpestingai viską nuo pradžios ištyręs, nusprendžiau surašyti [...] sutvarkytą pasakojimą.“ (Lk 1, 1–3)

Koks *Magnificat* literatūrinis žanras? Tai *giesmė*, iš dalies pasitelkianti Hanos, Samuelio motinos, giesmę (1 Sam 2, 1–10) ir cituojanti nemažai ištraukų iš Senojo Testamento. Galbūt tai „užrašytas kūrinys“, buvęs žinomas evangelistui, kurį jis įtraukė į savo pasakojimą, ir jis šiame kontekste tobulai dera.

Kai kurie komentatoriai tvirtina, kad pirmaisiais dviem Luko evangelijos skyriais norėta atsakyti į klausimą: kaip yra, kad Jėzaus, Mesijo, atėjimas liko paslėptas? *Magnificat* suteikia atsakymą: Dievas myli nuolankius ir vargšus, ir Mesijo atėjimas yra ypatingas džiūgavimas ypatingame nuolankume. Marija atsiduria šio nuolankumo („Viešpaties tarnaitė“) ir šlovės (pagirta tarp moterų, palaiminta vadins visos kartos) slėpinio centre¹.

Marija čia taip pat tarsi įsamenina Dievo tautą. Jos dėkojimas, iš pradžių tikrai asmeniškasis, po truputį tampa Izraelio, su kuriuo ji tapatinasi, dėkojimu.

¹ Žr. R. Laurentin, *Structure et théologie de Luc I–II*, 1964.

Ar Marija tikrai ištarė šiuos žodžius? Kai Evangelija skelbia: „Marija prabilo“ (1, 46), ar turime manyti, kad ji staiga pradėjo improvizuodama giedoti tokią giesmę? Senajame Testamente turime ne vieną šitaip užtrauktų giesmių pavyzdį. Labiausiai žinoma ta, kurioje šlovinamas perėjimas per Raudonąją jūrą (Iš 15, 1 ir toliau): „Tada Mozė ir izraeliečiai giedojo VIESPAČIUI šią giesmę.“ Tai garsioji dėkojimo giesmė Jahvei, kuris „šlovingai nugalėjo – nugramzdino į jūrą žirgą ir vežėją“. Iš tiesų ši giesmė šlovina Dievo stebuklus, padarytus savo tautai, ir net užsimena apie Jeruzalės šventyklą...

Juditos knygoje pateikiami du pavyzdžiai giesmių, kurios giedamos didelės grupės ar net visos minios (žr. Jdt 15 ir 16). Vadinasi, yra toks būdas kalbėti.

Magnificat giesmė į Marijos lūpas įdedama tam, kad išreikštų tai, kas vyksta. Galbūt Marijai kai kuriuos šiuos žodžius ištarė, galbūt mąstė apie juos tris mėnesius, kai gyveno pas savo pusseserę. Jei mes šiandien norime skirti laiko apmąstyti šiuos žodžius, ar to daug anksčiau jau nėra padariusi Marija? Vienas dalykas tikras: Evangelija mums sako, kad čia sutelkta visa įvykių prasmė.

Bažnyčia šią dėkojimo giesmę pavertė viena pagrindinių kasdienės liturgijos dalių: tai Vakarinės maldos giesmė. Nuo šiol, jei norime klausytis mums siūlomo Dievo žodžio ir jei norime juo maitintis, nebegalime kalbėti, skaityti ar giedoti *Magnificat* išsiblaškę... Reikia mėginti pasiekti teksto gelmę, panardinančią mus į Dievo slėpinio šerdį. Su Marija turime džiaugsmingai sveikinti pažadų įgyvendinimą, Dievo tautos laukimo išsipildymą.

2. PIRMAS SUSITIKIMAS

„MANO SIELIA ŠLOVINA VIEŠPATI“

*„mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju,
nes Jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę.
Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos.“*

2.1. Marija

Marijos giesmė daug kur remiasi Hanos, Samuelio motinos, giesme. Tam tikra prasme yra tarsi jos kopija. Hanos giesmė yra nevaisingos moters, kurios malda buvo išklaudyta, padėkos giesmė; taip pat tai Mesijo laukimo giesmė, kurioje išsakoma vargšų viltis. Ji baigiasi Karaliaus Mesijo skelbimu. Ši giesmė į Hanos lūpas įdedama dėl penktos eilutės: „bevaisė pagimdė...“ (1 Sam 2, 1–11).

Hanos giesmė:

Hana meldėsi, tardama:
„Mano širdis džiūgauja VIEŠPATYJE,
mano jėga yra mano Dievo išaukštinta.
Mano burna juokiasi iš priešų;
džiaugiuosi savo pergale.
Nėra kito Šventojo kaip VIEŠPATS,
tikrai nėra kito šalia tavęs;
nėra Uolos kaip mūsų Dievas.
Liaukitės išdidžiai kalbėję,
teneišėina iš jūsų burnos įžūlus žodis.
Juk VIEŠPATS yra visožinis Dievas, –
veiksmus jis nulemia.
Galiūnų lankai yra sulaužomi,
o silpnieji juosiasi jėga.
Kadaise buvę sotūs turi tarnauti už duoną,
o alkanieji daugiau nebealksta.
Bevaisė pagimdė septynis,
o daugelio vaikų motina yra vieniša.
VIEŠPATS dalija mirtį ir duoda gyvastį;
nuveda į Šeolą ir prikelia.
VIEŠPATS suvargina ir praturtina;
jis nužemina, jis ir išaukština.
Jis ištraukia vargšą iš dulkių,
pakelia skurdžių iš šiukšlyno,
pasodina jį su didžiūnais,
suteikia jam garbingą paveldo sostą.
Nes VIEŠPAČIUI priklauso žemės stulpai,
ant jų jis padėjo pasaulį.
Žingsnius savo ištikimųjų jis saugo,
bet nedorėliai tamsybėje žus,
juk žmogus savo jėga nenugalės. –
VIEŠPATS! Jo priešai bus sutriuškinti;

Aukščiausiasis sugriaudės danguje.
VIEŠPATS teis žemės pakraščius;
suteiks jėgą savo karaliui
ir pergalę savo Pateptajam.“

Nuo pat giesmės pradžių atskleidžiama pagrindinė tema – džiaugsmo, netgi džiūgavimo. Šie žodžiai brangūs ir kai kuriems pranašams, kaip antai, Izaijui ar Ozėjui: šokčioti iš džiaugsmo, džiūgauti... Žinome šventojo Jono pasakymą: „Jūsų tėvas Abraomas džiūgavo, kad matysias manąją dieną (Jn 8, 56). O šv. Luko užrašytoje Vaikystės evangelijoje šis žodis du kartus pavartojamas kalbant apie Elzbieta („šoktelėjo iš džiaugsmo kūdikis mano iščiose“) ir vieną kartą apie Mariją. Būtent jai skirtas toks džiaugsmo proveržis, nuo kurio šoka širdis.

Reikia lygiai kaip Marija šitaip džiaugtis dėl didžiausios Dievo dovanos žmonijai.

Tokio džiaugsmo priežastį iškart išreiškia Marija: nes Jis pažvelgė į savo tarnaitės neturtą. Taip įvyksta Dievo ir jos susitikimas.

Viena vertus, susiduriame su neturtu-nuolankumu tos, kuri vadina save tarnaitę. Tai vienintelis Marijos sau suteiktas apibūdinimas čia ir Angelo apreiškimo pabaigoje. Tai, beje, irgi yra Hanos maldos žodžiai: „Jei tu pažvelgsi į savo tarnaitės kančią...“ (1 Sam 1, 11). Bet čia negalime nepagalvoti ir apie tarno titulą, suteiktą išrinktajai tautai, tarnaitę – taip vadinamas Sionas – ir apie Tarno giesmę Izaijo knygoje, kurioje skelbiama apie Mesiją. Marija savo nuolankumu taip prisideda prie Dievo tautos ir tampa jos paveikslu bei simboliu.

Taip pat čia yra Dievas ir Jo „žvilgsnis“. Jam pakanka pažvelgti, kad kurtų, perkeistų, permaintytų. Tai meilės, palankumo žvilgsnis, taipogi malonės išraiška.

No šiol dėl tokio dieviško žvilgsnio poveikio Marija bus vadinama palaiminta. Jau Elzbieta ją pasveikino kaip „labiausiai palaimintą iš visų moterų“; vėliau minia šauks: „Palaimintos iščios, kurios tave nešiojo!“ (Lk 11, 27–28). Be to, argi Marija, čia patvirtinanti savo neturtą, ne pati pirmoji pradėjo laikytis palaiminimų, kuriuos paskelbs jos Sūnus?

Čia taip pat išgirstame pačioje pradžioje Jahvės duoto pažado Abraomui aidą: „Visos žemės gentys ras tavyje palaiminimą.“ (Pr 12, 3) Šių dviejų veikėjų, Abraomo ir Marijos, sąsaja taps ryškesnė giesmės pabaigoje. Jie laiko abu išganymo grandinės galus: Abraomas pradžioje kaip tikinčiųjų tėvas; Marija pabaigoje, priėmusi pažado ir istorinės vilties vaisių.

2.2. Malda susitikimui

Evangelija pagal Luką

1, 39–49

Tomis dienomis Marija susiruošusi skubiai iškeliavo į Judėjos kalnyno miestą. Ji nuėjo į Zacharijo namus ir pasveikino Elzbieta. Vos tik Elzbieta išgirdo Marijos sveikinimą, jos iščiose šoktelėjo kūdikis, o pati Elzbieta pasidarė kupina Šventosios Dvasios. Ji balsiai sušuko: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų ir palaimintas tavo iščių vaisius! Iš kur man ta garbė, kad mano Viešpaties motina aplanko mane?! Štai vos tik tavo pasveikinimo garsas pasiekė mano ausis, šoktelėjo iš džiaugsmo kūdikis mano iščiose. Laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakė.“

O Marija prabilo:

*„Mano siela šlovina Viešpatį,
mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju,
nes jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę.*

*Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos,
nes didžiųjų dalykų padarė man Viešpats,
ir šventas yra jo vardas!“*

2.3. Apmąstymui

- 1. Turime išmokti gyventi dėkodami,** kaip pataria šv. Paulius. Bet tokios nuostatos laikytis yra sunku. Mums taip sudėtinga išmokti sakyti ačiū – dažnai šis žodis užstringa gerklėje ir vaikai dažnai ožiuojasi jį sakyti... Bet krikščionys tikrai turi dėl ko puoselėti dėkingumą ir džiaugsmą – už tai, kad yra išgelbėti!
Būtų pravartu asmeniniame gyvenime, šeimose, komandose nuolatos tai prisiminti: apsvarstyti, dėl ko galime dėkoti.
- 2. Galbūt mums reikia išmokti švęsti, gal netgi šokčioti iš džiaugsmo.** Mūsų pasaulis, kaip dažnai sakoma, yra niūrus pasaulis; jis lengviau pasiduoda kančiai, liūdesiui. Žinoma, tam tikrai yra priežasčių. Bet taip pat jų yra viltis ir džiaugtis; tai reikia mokėti atpažinti ir atskleisti visiems.
Galime pradėti nuo šeimos švenčių: gimtadienių, svarbių įvykių minėjimo, kaip antai, gimimas, krikštas, sužadėtuovės, vestuvės... Ar mokame drauge švęsti?
- 3. Dievo meilės žvilgsnis.** Taip pat turime suprasti, kad Dievas mus myli ir kad Jis, nepaisydamas mūsų gilaus neturto ir vargo, žvelgia į mus ne smerkiančiu, nepritariančiu ar teisiančiu žvilgsniu, bet meilės žvilgsniu.
Turime suprasti, kad mus perkeičia būtent Dievo žvilgsnis. Ne savo jėgomis augame malonėje. Būtent Dievo dovana mumyse viską nuveikia, būtent Jo meilės ir gyvybės jėga mus perkeičia. Tad mėginkime išžvelgti, kaip palydimi tokio Dievo žvilgsnio einame į priekį: asmeniniame, poros, komandos gyvenime.
Taip pat ar mokame žvelgti į kitą žmogų kitokiomis akimis, išžvelgiančiomis vis ką nors nauja? Ar ne per greitai pamanome, kad jau „viską žinome“? O juk tiek daug dar liko pamatyti!
- 4. Skelbiame Mariją palaiminta.** Ir mes vienijamės su visomis krikščionių kartomis, skelbusiomis ją palaiminta.
Galbūt būtų metas paklausti savęs apie santykį su Marija – koks jis? Kai mes tariame „Marija“, ji mums atsako: „Jėzus“. Jei einame pas Mariją, tai tam, kad būtume nuvesti pas Viešpatį.

• Klausimai susitikimui

1. Pažiūrėkime, kiek savo gyvenime patiriame tą meilės žvilgsnį, kylantį iš Dievo, ir ar taip žvelgiame vienas į kitą. Kai žinome esantys mylimi, kai šią meilę išžvelgiame kito žmogaus žvilgsnyje, gyvenimas įgyja visai kitokią prasmę...
2. Pagalvokite, už ką padėkoti turi jūsų pora. Ir skirkite laiko padėkoti Dievui.

Papildomai: Ar tikrai Marija padeda mums tiesoje keliauti pas Dievą ir kaip?

2.4. Pareiga prisėsti

Pasisakykime, kas mūsų sutuoktinyje mus vilioja.

2.5. Meditacijos tekstas:

Saulės giesmė, šv. Pranciškus Asyžietis

Aukščiausiasis, visagali, gerasis Viešpatie,
Tau šlovė, garbė ir gyrius, ir visa palaima.

Tau vienam, Aukščiausiasis, tai priklauso,
ir joks žmogus nėra vertas Tave minėti.

Būk pagarbintas, mano Viešpatie, su visa savo kūrinija,
ypač su didinga sese saule, diena tikrąja, per kurią mus apšvieti.

Ji yra graži, spindinti didžia šviesa,
ir nešanti, Aukščiausiasis, Tavo žymę.

Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per brolių mėnesį, dangaus žvaigždes –
sukūrei juos ryškius, naudingus ir gražius.

Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per brolių vėją, visoki orą –
debesuotą, giedrą, nes per jį palaikai savo kūriniją.

Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per brolių vandenį,
kuris yra labai naudingas, nusižeminęs, brangus ir tyras.

Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per sesę ugnį,
kuri apšviečia naktį, yra graži, linksma, stipri, galinga.

Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per sesę žemę, mūsų motiną,
kuri maitina, valdo, brandina įvairius vaisius, gėles spalvingas, žolę.

Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per tuos,
kurie atleidžia iš meilės Tau, ir pakelia ligas bei vargą.

Palaiminti, kurie viską išveria ramybėje,
kad Tavo, Aukščiausiasis, būtų vainikuoti.

Būk pagarbintas, mano Viešpatie, per mūsų sesę kūniškąją mirtį,
nuo kurios joks žmogus pabėgt negali.

Vargas tiems, kurie mirs sunkiai nusidėję.

Palaiminti, kuriuos ji ras vykdančius švenčiausią Tavo valią –
jų nepažeis mirtis antroji.

Garbinkite ir šlovinkite mano Viešpatį,
Jam dėkokite ir tarnaukite didžiai nusižeminę.

Magnificat, Pierre Emmanuel

Kaip šaltinis, kurio čiurlenimas
pabrėžia tylą,
Jos giesmė nušviečia
erdvų nakties vaiskumą.

Ji užmeta savo tinklą
Kuo toliausiai
Jos nuolankumas pritraukia
Parakleto spindesį.

Ir tinklo akyje partraukia
Džiaugsmu spurdančią žvaigždę
Didžiausiame tolių artume

Ir jos paslaptis išrašo
Viešpatie tavo gailestingumą
Iki pat ryto vartų.

3. ANTRAS SUSITIKIMAS

„DIDŽIŲ DALYKŲ PADARĖ MAN VISIGALIS“

*„ir šventas yra Jo vardas!
Jis maloningas iš kartos į kartą
tiems, kurie Jo klauso.“*

3.1. Marija

Šios dvi eilutės praktiškai pažodžiui kartoja dviejų psalmių žodžius: Ps 111, „abėcėlinės“² psalmės, pasakojančios apie Dievo stebuklus, ir Ps 103, kurią galima būtų pavadinti „Dievas yra meilė“.

- *Dievo stebuklai*

Lukas dažnai kalba apie nuostabą dėl Dievo darbų: mini piemenis (2, 18), Jėzaus tėvus (2, 33), žmones, išgirdusius Jėzaus žodžius (4, 22) ar išvydusius Jo stebuklus (9, 43; 11, 14).

Kadangi Marijos giesmė čia remiasi keliomis psalmių eilutėmis, taip ji yra įtraukiama į psalmių seką (103, 104, 105), kur Dievas laiminamas, Jam dėkojama, šlovinamas švenčiausias Jo vardas dėl didingų Jo darbų. Marija tikrai turi priežasčių kalbėti apie joje įvykusius svarbius dalykus. Jie įsilieja tarp kitų didžiųjų stebuklų, Dievų padarytų savo tautai. Marijoje ir per ją didžiųjų Dievo darbų Izraelio labai istorijoje, kuri apgiedama 105 psalmėje, pridedamas naujas ir pats gražiausias skyrius.

Vienas iš Dievo stebuklų yra Jo *gailestingumas*. Tai dar viena šv. Lukui svarbi tema: jis praktiškai vienintelis iš sinoptikų vartoja šį terminą (*eleos*) ir gana dažnai jį kartoja pirmame savo Evangelijos skyriuje. Jis netgi kalba apie Dievo „širdingiausią gailestingumą“ (1, 78). Tikrai verta atidžiau patyrinėti šią sąvoką, labai svarbią Senojo Testamento dvasingumui. Tai *hesed*, sunkiai išverčiamas terminas, reiškiantis Dievo gailestingumą, švelnumą, meilę savajai tautai.

*Pagalbos ieškoti eikite pas VIEŠPATĮ,
visad ieškokite jo Artumo.
Atsiminkite jo padarytus nuostabius darbus,
jo stebuklus ir nuosprendžius. (Ps 105)*

Šis jausmas, ši Dievo savybė dažnai gali net Jį apibūdinti. Išėjimo knygoje (34, 6) skaitome, kaip Jahvė praeina prieš Mozę tardamas: „VIEŠPATS, VIEŠPATS, esu gailestingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti...“ 111 psalmės 4 eilutėje Dievas apibūdinamas taip: „VIEŠPATS (...) švelnus ir gailestingas“. Bet pats gražiausias liudijimas turbūt yra pranašo Ozėjo (2, 21): „Paimsiu tave sau žmona amžinai (...) ištikima meile ir gailestingumu.“

² Abėcėlinė psalmė: literatūros žanras, kai kiekviena eilutė pradedama viena po kitos iš eilės einančia hebrajų abėcėlės raide.

- **Šventas yra Jo vardas**

Į šią meilę, darančią stebuklus, Marija atsiliepia pagal gražią Izraelio tradiciją – laimindama Viešpaties vardą, skelbdama Jo šventumą:

„Mano siela, šlovink VIEŠPATĮ,
ir visa, kas manyje, tešlovina jo šventąjį vardą!“ (Ps 103, 1)
„Dėkokite VIEŠPAČIUI, šaukitės jo vardo,
skelbkite jo darbus tautoms...“ (Ps 105, 1–3)

Ir greičiausiai galime išvelgti ypatingą ryšį tarp Dievo gailingumo ir Jo vardo šventumo. *Hesed* nurodo meilės, sandoros, ištikimybės paktą. Ir būtent dėl savojo vardo šventumo Jahvė ištikimai laikosi savo švelnumo, nepaisydamas savosios tautos neištikimybių:

„Todėl sakyk Izraelio namams: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Izraelio namai, tai darysiu ne dėl jūsų, bet dėl savo šventojo vardo, kurį jūs išniekinote akyse tautų, pas kurias atėjote. Pašventinsiu savo didį, tautose išniekintą vardą, kurį jūs išniekinote jų akyse, – ir žinos tautos, kad aš esu VIEŠPATS, – tai Viešpaties DIEVO žodis, – kai per jus apreikšiu jų akyse savo šventumą. Atimsiu jus iš tautų, surinksiu jus iš visų kraštų ir parvesiu jus į jūsų žemę. Nuplausiu jus tyru vandeniu, bus nuvalyti visi jūsų nešvarumai, – visi jūsų stabai bus pašalinti. Duosiu jums naują širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia. Išimsiu iš jūsų akmeninę širdį ir duosiu jums jautrią širdį...“ (Ez 36, 22–26)

Marija, kaip tikra Siono dukra, laimina Dievą „pašventindama“ Jo vardą, skelbdama Jo vardo šventumą. Ir mus Viešpats aiškiai pakvietė taip pat daryti išmokęs melstis *Tėve mūsų*: „teesie šventas tavo vardas!“

- **Tiems, kurie jo klauso:**

Dievo klausymas nėra baimė, bet dorybė tų, kuriems neaprepiamos didybės ir dieviškos visagalybės suvokimas įkvepia ir pagarbą, ir pasitikėjimą. „Pagarbi Viešpaties baimė yra išmintis.“ (Job 28, 28) Krikščionio „Dievo klausymas“ yra įkvėptas ne „vergystės dvasios“, bet jausmo, grindžiamo „išūnystės dvasia“: kaip vaikų savo Tėvui (Rom 8, 15). Jis įkvėptas meilės. Nes „tobula meilė išveja baimę“ (1 Jn 4, 18), bent jau baimę dėl baismės, nes „tobulai“ mylintiems ir nepavyktų jos užsitraukti (Ištrauka iš *Biblijos žodyno*, A. M. Gérard).

- **Dievo gailingumas**

Tai Dievo švelnumas savo tautai ir visiems nusidėjėliams. Dievas myli mus Tėvo širdimi, Jis nepalaiko savo kūrinio varganumo, o amžiams su juo suvienija dėl puoselėjamo švelnumo. Tam, kuris pripažįsta esąs nusidėjėlis, Dievas lieja meilės sroves:

„VIEŠPATS yra gailingas ir mylintis,
lėtas supykti ir kupinas ištikimos meilės...
Jis elgiasi su mumis ne pagal mūsų nuodėmių dydį
nei atmoka mums pagal mūsų kaltes.“ (Ps 103)

Dievo gailestingumas turi savo veidą: Kristų. Tapęs „viskuo panašus į savo brolius“, Jis patyrė vargą tų, kurių išgelbėti atėjo. Šv. Lukas dieviškąjį gailestingumą pabrėžia liudydamas apie ypatingą gerumą „vienturčiam našlės sūnui“ (Lk 7, 13), moterims ir vaikams. Danguje džiaugsmą kelia atgailaujantys nusidėjėliai ir nuolankieji.

Dievas yra Tėvas, visada laukiantis, kada pas Jį sugrįš sūnus. Jis nepriekaištauja, bet išskečia rankas (Lk 15, 4–7). Kad semtumės dieviškojo gailestingumo, esame kviečiami pripažinti savo nuodėmingumą. Taip pat mūsų pareiga yra būti gailestingiems ir kupiniems gailesčio (Lk 6, 36). Šis švelnumas, parodytas Gerojo samariečio, turi priartinti mane prie nelaimingojo, taip priartinti, kad jame atpažinčiau Kristaus veidą.

3.2. Malda susitikimui

Iš Evangelijos pagal Luką 15, 18–24

Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent samdiniu!' Jis pasiryžo ir iškeliavo pas tėvą.

Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo. O sūnus prabilo: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nebesu vertas vadintis tavo sūnumi...' Bet tėvas įsakė tarnams: 'Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas! Atveskite nupenėtą veršį ir papjaukite! Puotaukime, linksminkimės! Nes šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo prazuvęs ir atsirado.' Ir jie pradėjo linksmintis.

3.3. Apmąstymui

Ir mes kaip Marija drauge su ja laiminkime Viešpaties vardą.

Kalbėdami malda *Tėve mūsų* mėginkime suprasti tą prašymą ir pagal jį gyventi: *teesie šventas tavo vardas*. Klausime, kaip galime Vardą pašventinti savo gyvenime.

Vardo šventumo ir Dievo gailestingumo skelbimas drauge yra ir primygtinas kvietimas šiuo šventumu bei gailestingumu sekti ir dalintis. Nes ir mes, kaip Dievo vaikai, esame pakviesti rodyti švelnumą, gailestingumą. Tiems, kurie gyvena kartu ir negali išvengti visų bendro gyvenimo konfliktų, dažnai šis švelnumas ir gailestingumas geriausiai pasirodo per abipusį atleidimą, susitaikymą.

Kaip mes galime labiau to laikytis šeimoje, komandose? Kaip tai parodyti kitoms poroms, ypač toms, kurioms ne taip sekasi, kurios gyvena drauge be meilės, toms, kurios skiriasi? Gali būti, kad jų akyse Dievo švelnumui veidą suteiks mūsų švelnumas.

• ***Klausimai susitikimui***

1. Kaip patiriame Dievo gailestingumą?
2. Ar mokame jį perduoti kitiems, kaip?

Papildomai:

1. Ar yra tekę patirti sunkų beviltiškumą?
2. Ar jį įveikti mums padėjo Viešpaties gailestingumas?

3.4. Pareiga prisėsti

Kokius stebuklus, svarbius dalykus Viešpats mums padarė? Asmeniniame gyvenime, mūsų šeimoje?

Ar mėginame užčiuopti Dievo gailestingumą savo poros gyvenime?

Ir mes kaip Marija drauge su ja laiminkime Viešpaties vardą!

3.5. Meditacijos tekstai

Paimsiu tave sau žmona amžinai... Ozėjo knyga 2, 16–22

Todėl dabar aš viliosiu ją, išvesiu ją į dykumą
ir prašnekinsiu jos širdį.

Ten jai atiduosiu jos vynuogynus,

o Achoro slėnį padarysiu vilties durimis.

Ten ji man atsilieps kaip savo jaunystės dienomis,

kaip tą dieną, kada išėjo iš Egipto žemės.

Tą dieną, – tai VIEŠPATIES žodis, – ji vadins mane „Mano vyras“, ji niekuomet nebevadins manęs „Mano Baalas“. Nuo jos lūpų pašalinsiu Baalų vardus, – jų vardais nebebus daugiau šaukiamasi. Sudarysiu jiems tą dieną sandorą su laukiniais žvėrimis, padangių paukščiais ir žemės ropliais. Sunaikinsiu krašte lanką, kalaviją ir karą, – duosiu jiems ramų ir saugų atilsį. Paimsiu tave sau žmona amžinai, – tave sau žmona paimsiu teisumu ir teisingumu, ištikima meile ir gailestingumu. Paimsiu tave sau žmona ištikimybe. Tuomet tu žinosi, kas yra VIEŠPATS.

111 psalmė: dieviškų darbų gyrius

{a} Dėkosiu VIEŠPAČIUI visa širdimi

{b} dorųjų taryboje ir sueigoje.

{g} Kokie nuostabūs VIEŠPATIES darbai!

{d} Visi, kurie jais žavisi, nori juos suprasti.

{h} Visa, ką jis daro, pilna jo garbės ir didybės;

{v} jo teisumas amžinas.

{z} VIEŠPATS neleidžia mums užmiršti savo nuostabių darbų, –

{h} jis švelnus ir gailestingas.

{t} Parūpina maisto tiems, kas jo pagarbiai bijo;

{j} niekad jis neužmiršta savo Sandoros.

{k} Savo tautai apreiškė savo galybės darbus,

{l} atiduodamas jiems tautų paveldą.

{m} Jo rankų darbas tiesa ir teisingumas,

{n} tvirti jo įsakai.

{s} Patikimi amžių amžiais,

{a} duoti tiesa ir teisumu.

{p} Savo tautai siuntė atpirkimą,

{z} sudarė su jais amžiną Sandorą.

{q} Šventas ir šiurpulingas jo vardas!

{r} Pagarbi VIEŠPATIES baimė –

išminties pradžia;

{š} gerai tai supranta, kurie ja gyvena.
{t} Jo šlovė yra amžina.

4. TREČIAS SUSITIKIMAS

„JIS PARODO SAVO RANKOS GALYBĘ IR IŠSKLAIDO IŠDIDŽIOS RANKOS ŠIRDIES ŽMONES“

*„Jis numeta galiūnus nuo sostų
ir išaukština mažuosius.
Alkstančius gėrybėmis apdovanoja,
turtuolius tuščiomis paleidžia.“*

4.1. Marija

- **Susiduriame su viena iš dviejų svarbiausių giesmės temų:** Dievo švelnumas ypač rodomas vargšams ir mažiesiems – turtuolių ir galiūnų nenaudai. Šia tema irgi gausu Biblijos citatų:
 - Dievas parodo savo rankos galybę (Ps 89, 11),
 - Jis numeta galiūnus (Job 12, 19),
 - Jis išaukština mažuosius (Job 5, 11),
 - Jis pasotina godžią sielą ir gėrybėmis apdovanoja alkstančią sielą (Ps 107, 9).

Hanos giesmėje irgi skamba tie patys pasakymai: šventieji tekstai šiuo aspektu yra labai gilus ir neišsenkantis šaltinis...

- **Marijos giesmėje žengiama dar toliau.** Marija po truputį nuo savo asmeninės padėties pereina prie Dievo mylimos tautos ir vis labiau tampa šios įvaizdžiu ir simboliu. Dievas pažvelgė į jos asmeninį neturtą, bet Jis taip pat žvelgia į vargšus, nuolankiuosius. Čia regimas svarbus mesijinis skelbimas: Marija yra iš pačios „Jahvės vargšų“ tautos (*anawim*), su viltimi laukiančios išsipildant pažado apie Mesiją. Ji tampa jų vilties aidu; ta, kurioje išsipildo jiems duotas pažadas.
- **Regime, kaip padėtytys sukeičiamos vietomis:** vargšai išaukštinami, turtingieji pažeminami. Tokia dalykų padėtis, plačiau vystoma Hanos giesmėje, būdinga ir pranašų tradicijai, bet ji skelbia ir būsimą Mesijo nuostatą.

Jėzus rodys ypatingą palankumą vargšams: mažiesiems, nuolankiesiems, ligoniams, vaikams... Ir bus ypač griežtas „turtingiesiems“. Cituojant vien šv. Luką, kuris tikrai šį aspektą labai pabrėžia, pakanka priminti įspėjimą saugotis pinigų, „nesąžiningų pinigų“ ar Mamonos (Lk 16); keturis grėsmingus įspėjimus, priešingus nei keturi palaiminimai: „vargas jums, turtuoliai...“ (6, 24); įspėjimą turtuoliams ir fariziejams (11 sk.); palyginimus apie blogąjį turtuolį ir vargšą Lozorių (16, 19), fariziejų ir muitininką (18 sk.). Turtas pateikiamas kaip kliūtis Karalystei: „lengviau kupranugariui...“ (18, 23 ir toliau).

Tai nuolatos skambantis įspėjimas, kurio išvengti negalime. Reikia tvirtai laikytis savo nuostatos.

4.2. Malda susitikimui

Matydamas minias, Jėzus užkopė į kalną ir atsisėdo. Prie jo prisiartino mokiniai. Atvėręs lūpas jis mokė:

„Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė.

Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti.

Palaiminti romieji: jie paveldės žemę.

Palaiminti alkstantys ir trokštantys teismo:

jie bus pasotinti.

Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo.

Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą.

Palaiminti taikdariai:

jie bus vadinami Dievo vaikais.

Palaiminti persekiojami dėl teismo:

jų yra dangaus karalystė.

Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise persekiojo ir pranašus.“

4.3. Gairės ir pasiūlymai apmąstymui

Tad turime laikytis evangelinės nuostatos, prieš tai ištyrę, kokia ji.

• Vargšai, neturtas

a) „Palaiminti turintys vargdienio dvasią...“ „jei netapsite kaip vaikai...“ Aišku: jei norime turėti dalį Karalystėje, turime būti tarp vargšų. Tokia yra sąlyga.

Čia yra du lygmenys. Dvasinis neturtas (žr. Palaiminimus iš Mato evangelijos: 5, 3–12) greičiausiai yra sunkiausias ir reikliausias: mokėti nusimesti puikybės, klasės, dorybių prietarus... Pasąmoningai visa tai mus veikia! Materialusis neturtas (žr. Palaiminimus iš Luko evangelijos: 6, 20–23), nes neturto dvasios nebūna be tam tikro faktinio neturto.

b) Vargšų ir neturtų yra visokiųjų, tad čia galime išskirti dvi kategorijas: „akivaizdžiai“ ir ne taip akivaizdžiai regimi vargšai.

Akivaizdūs vargšai yra tie, kurie alksta, neturi pajamų, yra engiami, atmesti, pažeminti... Kaip sakoma posakyje: kurie „nieko neturi, nieko nežino, nieko negali“.

Kartais mums priekaištaujama, kad esame pernelyg susitelkę į porų rūpesčius ir esame per mažai jautrūs didžiosioms pasaulio problemoms. Turime save ištirti remdamiesi dviem klausimais:

- Evangelijoje ir dabartinėje Bažnyčioje pirmenybė teikiama vargšams. Vengdami visų išimčių, galime tai pasakyti ir kitaip: „vargšai pirmiausia“!
- Kaip poros turime gyventi sėdamiesi iš santuokos malonės savo poroje ir tai labai gerai suprantame. Bet turime atsiverti ir išoriniam pasauliui. Nesame pora tik tam, kad žvelgtume vienas kitam tiesiai į akis, bet kad kartu keliautume, kartu dirbtume dėl Dievo karalystės.

Yra ir ne tokio regimo neturto. Apie vargšus – šiam žodžiui nesuteikdami pažeminimo atspalvio – galime kalbėti ir tuo atveju, jei žmonių meilė yra sužeista, jei jų santuoka nepavyko, jei jie gyvena visuomenės paribiuose. Išsiskyrusių ir sukūrusių kitą šeimą žmonių, kartu gyvenančių jaunuolių situacija mūsų akimis yra „trūkumas“ ir čia tas kvietimas, kuriam turime būti jautrūs.

• Turtuoliai

„Turtuolių“ smerkimas daugiausia susijęs su saviklioja ir puikybe, bet taip pat su vergavimu pinigams, galios troškimu, širdies kietumu...

Kaip apie turtą kalbama Biblijoje?

A – Senajame Testamente turtas gali būti Dievo palaiminimo ženklas. „Abramas turėjo labai daug galvijų, sidabro ir aukso.“ (Pr 13, 2) Karalių knygoje rašoma, kad Saliamonas „viršijo turtais ir išmintimi visus žemės karalius“ (1 Kar 10, 23). Jobas irgi buvo labai turtingas. Bet Biblija pabrėžia, kad šie turtai yra Dievo dovana, Dievo palaiminimo ženklas, nulemtas religinio ir moralinio elgesio. Tai paaiškinama tuo, kad nebuvo tikima gyvenimu po mirties. Tad viskas rėmėsi į žemiškąjį gyvenimą. „Nuogas išėjau iš motinos iščių, nuogas ten sugrįšiu; Viešpats davė, Viešpats ir atėmė! Tebūna pašlovintas Viešpaties vardas!“ (Job 1, 21) Jobas, giliai viską apmąstęs, patvirtina, kad turtuolis nebūtinai yra teisingas žmogus, o vargšas – nusidėjėlis.

Pranašai sakys, kad ne visi turtai yra palaiminimo ženklas, nes yra nederamai įgytų turtų, kaip antai, turtuolių, kurie engia vargšus (Am 8, 4–6). Izaijas kalba apie gobšumą ir godumą tų, kuriems turtas pasitarnauja tik kaupti dar didesniems turtams ir galiai. Patarlių knygoje primenama, kad yra aukštesnis gėris nei paprasti materialiniai turtai: sveikata, geras vardas, sąžiningumas.

Išminčiai aiškina, kad turtai nėra nei geri, nei blogi – reikia tiesiog pasvarstyti, kaip jais naudojamesi. Išmintis gali padėti žmonėms įveikti turto išmėginimą (Sir 31, 5–11). Turtuoliui labiau nei kitam žmogui gresia pavojus suabsoliutinti savo turtus, kitus vertinti pagal jų turtą, pamiršti vargšą ir galiausiai pamiršti Dievą.

B – Naujajame Testamente pinigai minimi dažnai ir pasitarnauja palyginimams. Turtai ima kelti pavojų, jei žmogui tampa svarbiausiu dalyku gyvenime. „Joks tarnas negali tarnauti dviem šeimininkams: arba jis vieno nekės, o kitą mylės, arba prie vieno bus prisirišęs, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai.“ (Lk 16, 13)

Pats pinigų turėjimo faktas ar buvimas turtingam nėra blogai; svarbu, kaip tuos pinigus panaudojame. Jėzus nueina pas Zachiejų ir šis nusprendžia pakeisti savo gyvenimą bei tinkamai paskirstyti savo turtą.

Luko evangelijoje Jėzus įspėja dėl pinigų keliamų pavojų; jie apgaulingi, jei pamirštame, kas jie yra iš tiesų: visiems patarnauti skirtas įrankis, o ne šeimininkas, kuriam vergaujame. Pinigai, net uždirbti sąžiningu darbu, gali sukietinti širdį, nebeleisti išvysti vargšo, manyti, kad teisinga yra gyventi pertekliuje. Lengvai pamirštame, kad visa, ką turime, mums nepriklauso: „Žemė ir visa, kas joje, yra Viešpaties.“ (Ps 24, 1)

Tad Jėzus pataria rūpintis „tapti turtingiems pas Dievą“ (plg. Lk 12, 21). Turime pripažinti savo trapumą, pasvarstyti, ką Dievas yra mums davęs, kokius talentus turime panaudoti. Mūsų turtai – ir materialūs, ir intelektualiniai ar jausminiai turi būti įrankiai, skirti patarnauti kitiems. Štai kur gera investicija, duodanti daugiau nei šimteriopą pelną. Kokiam lobiui skiriame savo širdį?

- ***Klausimai susitikimui***

1. Ar stengiamės gyventi įkvėpti neturto dvasios, kad įvykdytume palaiminimą: „Palaiminti jūs, vargdieniai...“?
2. Kaip mes leidžiame kitiems žmonėms naudotis Dievo mums suteiktais turtais?

Papildomai:

Kaip suprantame: „alkstančius gėrybėmis apdovanoja“?

4.4. Pareiga prisėsti

Dar kartą persiskaitę tekstus iš Evangelijų apie neturtą, pamėginkime pasidaryti praktišką išvadą savo gyvenimui (išlaidos, laisvalaikis...)

Ar mūsų šeima įsitraukusi į tarnystę vargšams?

4.5. Tekstai

„Jei esi pakilęs į devintą dangų ir vargšas paprašo tavęs sriubos dubenėlio, leiskis iš devinto dangaus ir įpilk vargšui jo sriubos.“

Ruysbroeckas Nuostabūs

Ta pirmiausia vargdieniams skirta Bažnyčios meilė yra įstabiai įrašyta Marijos Magnificat. Sandoros Dievas, apdainuojamas Nazareto Mergelės džiaugsmo kupina širdimi, kartu yra tas, kuris „numeta galiūnus nuo sostų ir išaukština mažuosius <...>, alkstančius gėrybėmis apdovanoja, turtuolius tuščiomis paleidžia <...>, išsklaido išdidžios širdies žmones ir yra maloningas iš kartos į kartą tiems, kurie jo klauso“. Mariją giliai ženklina „Jahvės vargdienių“, kurie, psalmių maldos žodžiais, laukė iš Dievo savo išganymo ir juo visiškai pasitikėjo (plg. Ps 25; 31; 35; 55), dvasia. Ji iš tiesų skelbia išganymo slėpinio pradžią, „vargdienių Mesijo“ atėjimą (plg. Iz 11, 4; 61, 1). Semdama iš Marijos širdies, iš jos tikėjimo, išreikšto Magnificat žodžiais, gelmės, Bažnyčia vis aiškiau suvokia, jog tiesos apie Dievą, kuris gelbsti ir yra visų dovanų šaltinis, neįmanoma atskirti nuo jo pirmiausia vargdieniams ir mažiesiems skirtos meilės, kurią, apdainuojamą Magnificat, vėliau žodžiais ir darbais išreiškė Jėzus.

Jonas Paulius II, Enciklika *Redemptoris Mater*, nr. 37
(vertimas iš https://eis.katalikai.lt/vb/popieziai/jonas_paulius_ii/enciklikos/redemptoris-mater)

5. KETVIRTAS SUSITIKIMAS

„JIS IŠTIESĖ PAGALBOS RANKĄ SAVO TARNUI IZRAELIUI, KAD MINĖTŲ JO GAILESTINGUMĄ“

„kaip buvo žadėjęs mūsų protėviams –
Abraomui ir jo palikuonims per amžius.“

5.1. Marija

Štai antroji svarbi giesmės tema: Izraeliui Dievas yra palankus, ir šis Dievas yra ištikimas. Iš tiesų čia matome dvi pagrindines idėjas, kurias išryškina Biblijos citatos.

1. Pirmiausia Dievo palankumas Izraeliui, kuris yra sūnus, kuriam jaučiamas prielankumas; tai Jo „tarnas“, pasirinktas būti Jo liudytoju tautoms.

„Tu, mano tarne Izraeli,
Jokūbai, mano išsirinktasis,
bičiulio mano Abraomo palikuoni!
Iš žemės pakraščių tave pasiėmiau,
iš tolimiausių užkampių pasišaukiau tave.
Aš tau tariau: „Tu esi mano tarnas, –
aš išsirinkau tave, neatmesiu tavęs!“ (Iz 41, 8–9)

Izraelis yra šventas vardas, reiškiantis „kovojuantis prieš Dievą“. Izraelis – tai naujas vardas, po kovos su angelu suteiktas Jokūbui (Pr 32, 29) ir Sandoros tautai. Ji sudaro „Izraelio bendriją“ (Iš 12, 3–6); šitaip į ją kreipiamasi Pakartoto įstatymo knygos kalbose (Klausykis, Izraeli...) ir pranašams skelbiant pažadus. Izraelio pamatinę tautinę struktūrą sudaro dvylika giminių, pavadintų dvylikos Jokūbo-Izraelio sūnų vardais, ir taip yra nuo Sandoros patvirtinimo (Iš 24, 4). Dievas yra susijęs su Izraeliu ir šis per dievišką pasirinkimą yra šventosios istorijos centre.

2. Po to eina Dievo ištikimybė savo meilei ir savo pažadui: Jis yra Dievas, kuris prisimena ir niekada nekeičia nuomonės: „Amžina meile aš pamilau tave... mergele Izraelio tauta.“ (Jer 31, 3).

Ir čia užsibaigia *Magnificat* tėkmė:

- Marija dabar visiškai pranyksta užleisdama vietą Izraeliui, nes yra jo atstovė ir simbolis.
- Viskas paaiškėja sugretinus Mariją ir Abraomą. Abraomas pradžioje buvo tikinčiųjų tėvas ir viskas buvo sutelkta jame. Ir šiandien jo figūra remiasi trys monoteistinės religijos.

Anot šv. Pauliaus (Gal 3), tikintieji yra Abraomo vaikai: žydai pagal kūną, Kristus pagal kūną ir Dvasią bei krikščionys pagal Dvasią ir per tikėjimą į Kristų. Po to musulmonai pasiskelbė Abraomo vaikais per Išmaelį (pirmąjį Abraomo sūnų).

Tad Dievas duodamas pažadą susisiejo su Abraomu:

„Padarysiu iš tavęs didelę tautą ir tave palaiminsiu;
išaukštinsiu tavo vardą, ir tu būsi palaiminimas.
Laiminsiu tave laiminančius
ir keiksiu tave keikiančius;
visos žemės gentys ras tavyje palaiminimą.“ (Pr 12, 2–3)

Dievas jam pažadėjo sūnų, žemę, tautą.

O Marija sutelkia savyje visą tautą, kad priimtų šio pažado išsipildymą. Tai, kas buvo pradėta per Abraomą, viršūnę pasiekia Marijoje.

Naujoji Sandora yra pažadų, duotų Abraomui, išsipildymas. Kristus „pradėjo“ Abraomo palikuonis per tikėjimą (Rom 9–11). Būtent čia mums ir svarbu *Magnificat*. Krikščionims šie pažadai yra Karalystė, Kristaus malonė, amžinasis gyvenimas.

Turėdami Dvasią, krikščionys gauna visus **pažadus** (Apd 2, 38a) drauge su Marija; ir kai tik „pagonys taip pat gavo Šventosios Dvasios dovaną“, anksčiau buvę „tolimi pažado sutartims“ (Ef 2, 12) tapo Kristuje „dalininkai pažado“ (Ef 3, 6). Nuo tos akimirkos, kai pažadas amžiams buvo skirtas tikintiesiems, jis užtikrintas visiems palikuonims, kurie remiasi Abaromo, visų mūsų, apipjaustyųjų ir neapipjaustyųjų (Rom 4), tėvo, tikėjimu.

Nors *Magnificat* yra asmeniškai Marijos padėkos giesmė, joje išsiskleidžia visuotinumas ir Marijos dėkojimas tampa visos tautos dėkojimu. Kartu ir mūsų, nes esame naujoji Dievo tauta. Negalime giedoti *Magnificat* „privačiai“, nes Marijos giesmė padeda mums įžengti į didįjį Mesijo vilties darbą.

5.2. Malda susitikimui

Iš Apaštalu darbų 2, 37–41

Tie žodžiai verte vėrė jiems širdį, ir jie ėmė klausinėti Petrą bei kitus apaštalus: „Ką mums daryti, broliai?“ Petras jiems atsakė: „Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės, tada gausite Šventosios Dvasios dovaną. Juk jums skirtas pažadas, taip pat jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas“. Dar daugeliu kitų žodžių jis primygtinai ragino juos ir sakė: „Gelbėkitės iš šitos iškrypusios padermės!“ Kurie priėmė jo žodį, buvo pakrikštyti, ir tą dieną prisidėjo prie jų apie tris tūkstančius.

5.3. Apmąstymui

Apmąstykime du šio teksto aspektus: ypatingo „tarno“ pašaukimą, Dievo ištikimybę.

1. **Dievas mus myli.** Tai greičiausiai yra viso apreiškimo pamatas: „Dievas yra švelnus ir gailestingas“, „Dievas yra meilė“, „Dievas taip pamilo pasaulį...“
Ir galime manyti, kad Dievas turi išrinktųjų. Negi neigsime, kad Mergelė Marija, „pagirta tarp moterų“, nebuvo išskirta iš visų kūrinių? Kiekvienas iš mūsų gali mėgautis palankumo kupina meile, jaustis mylimas asmeniškai, išskirtinai, o ne ištirpti anoniminėje minioje. Kiekvienas iš mūsų gali būti ta šimtoji avelė, dėl kurios piemuo palieka (trumpam) visą bandą.

Dievo meilė žmonijai Šventajame Rašte dažnai lyginama su santuokine meile. Tad ar santuokinės meilės pašventinimas – ypatingas Dievo Motinos komandų pašaukimas – nėra šios dieviškos meilės, šios dieviškos „Sandoros“ pasirinkta ir ypatinga išraiška?

Ir jei Dievo Motinos komandos yra Dievo puoselėjamos, tai visai kaip Jo tarnas Izraelis – kad taptų liudytojos tautoms. O tautoms tokio liudijimo labai reikia. Mūsų pasaulyje patvirtinimas – ir labiausiai įtikinamas – yra gyvenimo liudijimas: džiaugsmas ir laimė mylint, laikantis santuokinės ištikimybės – tai aidi kaip truputį užmiršta Geroji Naujiena... tai mūsų būdas evangelizuoti pasaulį. Ir mums taip pat taikomas apaštalo įspėjimas „Vargas man, jei neskelbsiu Gerosios naujienos!“

2. Jis prisimena...

Dievas prisimena savo meilę, nes ji tveria amžinai. Dievas yra ištikimas savo pažadui. Prisiminimas ir Dievo ištikimybė! Tai gyva dėl mūsų, mumyse.

- a) *Dievo ištikimybė niekada nesiliauja*: galime visiškai ja pasitikėti. Dievas iš savo pusės įsipareigojo per poros Sandoros sakramentą. Jis nuolat yra, Jis yra garantas. Jo malonės niekada nepritrūks ir ji bus tokia, kokios reikės tą akimirka, ištikus sunkumams ar dėl šeimos augimo.
- b) Dievo ištikimybė turi būti *pavyzdys kiekvienai porai*, kuri irgi yra įsipareigojusi „sandorai“. Dėl to sakramentu suvienytos poros „yra panašios į Tėvą“, jos „dalijasi Dievo šventumą“ pagal Kristaus mokymą.

Toks sutuoktinių ištikimybės sakramento malonei gyvenimas yra gerokai daugiau nei vadinama santuokinė ištikimybė. Ji – tik sudėtinė dalis. Tai nesiliaujančios nuolatinio žengimo tolyn į Dievo slėpinį pastangos. Yra tokių Dievo slėpinio aspektų, kuriuos greičiausiai visiškai suprasti gali tik sutuoktiniai krikščionys.

Ir dar, ši ištikimybė peržengia vien asmeninį interesą. Per ją sutuoktiniai dalyvauja Kristaus Kūno statybose, o tai yra naujas vilties etapas: naujosios Dievo tautos, naujojo Izraelio dalis. Jie kviečiami iki galo dirbti dėl visiško pažado išsipildymo – sekdami Abraomą ir Mariją, priklausydami tautai, pasirinktai Dievo. Jie patys tam tikra prasme tampa gyvu meilės sakramentu: konkrečiu, regimu ženklu, galinčiu įveikti skeptikus ir daugeliui suteikti viltį.

• Klausimai susitikimui

1. Kuo pažadai, duoti Dievo tautai, sukelia mums viltį?
2. Kaip liudijame „meilės sakramentą“? Pvz., ar kalbėjome apie santuokinę meilę, santuoką jaunuoliams, kurie tuo netiki?

Papildomai:

Ar vis pasiskaitome savo santuokos įžadų tekstą ir ar esame jam ištikimi?

5.4. Pareiga prisėsti

Vilties dorybė susijusi su Dievo pažadais ir Jo ištikimybe.

Koks yra mūsų tikėjimas, kaip mes pagal jį gyvename?

5.5. Tekstai

- Izaijo knyga, 49 skyrius, 15–16

*„Ar gali moteris užmiršti savo mažylį,
būti nešvelni savo iščių sūnui?
Net jeigu ji ir užmirštų,
aš tavęs niekad neužmiršiu.
Štai! Įrėžiau tavo vardą savo rankos delne.“*

- Du Jeano Onimus tekstai iš interviu apie jo knygą *Inséparables, l'art d'exister à deux* (Le Centurion)

Apie ištikimybę:

„Šalta ištikimybė vadinu tokią ištikimybę, kuri kyla iš to, kas draudžiama, dėl pasirašyto popieriaus: tai slopinimas, saviklio. „Šilta“ ištikimybė kyla iš širdies ir skirta širdžiai. Tai ne duotybė, o užkariavimas. Ji nėra mūsų nuosavybė, ji kuriama... ištikima meilė tikrai retai pasitaiko, nes ji sunki ir reikli. Tai valia, gimdanti pažadą. O pažadėti reiškia įvykdyti patį išskirtiniausią ir patį žmogiškiausią veiksma. Per pažadą žmogus peršoka laiką. Kokia beprotiška drąsa! Kokią keistą galią sau suteikiame, ir tai yra mūsų žmogiškasis orumas. Asmuo, negebantis pažadėti, man nėra žmogus.“

Apie ardomąją meilės vertę

„Šiandien, kai viskas perkama ir parduodama, kai erotika ir pornografija neša pelną, tik meilė lieka veltui. Iš to kyla jos truputį beprotiška savybė, kitaip tariant, ardomoji: meilė čia ima nederėti, nes ji visiškai nesusijusi su „turėti“, sudarančiu mūsų visuomenės pagrindą. Dėl to per visą istoriją jai taip prastai sekėsi paklusti... Mylėti – tai būdas išeiti iš sistemos ir kviesti ją į dvikovą. Nes meilė nėra gražinama: industrinis pasaulis gali viską pagaminti, bet tai, kas kyla iš širdies, kas susiję su švelnumu, nėra pavaldus jo technikai. Mūsų visatoje, kuri yra paremta „proto tvarka“, poras ir šeimas vedanti širdies tvarka lieka opozicijoje...“

MAGNIFICAT – MAGNIFICAT – MAGNIFICAT

